

La seva fidelitat als amics i companys

per Ramon Monmany i Magnet

Creure en l'amistat, en els altres, amb la fidelitat de benevolença mútua, buscar l'aspecte bo de les persones, de les coses i dels fets, fou una constant de la idiosincràsia de l'Antoni Forrellad, evidenciada en la trajectòria d'una vida, acceptant amb comprensió les mancances que podem tenir tots. Un aspecte fonamental de l'amistat era, en ell, la capacitat d'escoltar, amb sentit comprensiu, les tesis dels altres, encara que fossin oposades a les seves, raonant amb llibertat de judici, si creia que no eren apropiades, i sempre amb sentit constructiu.

En el decurs de la vida, en l'amistat que es va iniciar a les classes de l'Escola Pia, ja ens vàrem adonar, els companys, de la seva capacitat d'intuir les solucions dels problemes de matemàtiques, i moltes vegades era el consultor, a les hores d'estudi, per solucionar uns problemes de ciències exactes, que ell trobava sempre senzills i no li calia estudiar-los a fons per assimilar-los. Va venir el final del batxillerat, i els pocs alumnes que l'havíem estudiat en aquella època -uns cinc per curs, en el Sabadell dels anys vint- ens vàrem dispersar en l'estudi de les diferents carreres. Però vàrem conservar un profund agraïment a l'Escola Pia, on ens educaren amb naturalitat, respecte i senzillesa, i ho sublimàrem al final de les carreres respectives, després de la guerra civil, trobant-nos cada any per Pasqüetes, al Santuari de la Salut, sota la presidència del recordat Pare Escolapi Baurès, que havia estat un dels nostres estimats educadors.

És una festa de trobada d'amics, que tots esperem per conèixer amb l'esperit d'amistat que nasqué a les aules de l'Escola Pia i que no vàrem abandonar en deixar el Col·legi, i que repetim cada any, amb una llarga tradició de més de quaranta-quatre. Doncs bé; l'aglutinador d'aquesta trobada era, juntament amb d'altres companys, l'Antoni Forrellad, qui amb sentit de previsió i d'organització ens convocava cada any mitjançant una carta, sempre plena d'humor, perquè la festa no caigués en l'oblit, pensant més aviat en augmentar el nombre de concurrents i que tothom s'hi trobés bé.

Tenien, aquestes sortides anuals, una motivació d'interès històric i arqueològic i també de coneixement de la geografia, o bé un caràcter instructiu i cultural. La visita exhaustiva que férem a la central elèctrica termo-nuclear de Vandellòs, les anades al Pirineu, Montserrat, Poblet, Vallbona de les Monges i moltes

altres són una mostra d'aquesta varietat. En aquestes excursions ens acompanyaven els companys i familiars nostres que volguessin assistir-hi i es preparaven amb tota cura. Prèviament al dia senyalar, l'Antoni Forrellad i uns quants de la colla efectuàvem un recorregut parcial de l'itinerari escollit, per tal de concretar horaris, fixar llocs interessants de visitar i trobar persones amb bon coneixement dels paratges que ens poguessin fer de "cicerone". L'objectiu era de conservar i millorar l'amistat, i ell ho portava tot sense preses, però també sense pauses, i així, amb la seva dedicació gairebé diria vocacional, aconseguí que les poques hores que ens retrobàvem els companys fossin ben aprofitades i tots sortíem complaguts i enriquits d'aquestes convivències.

Aquest pensament constant sociològic de l'Antoni Forrellad era ben palès i significatiu en d'altres aspectes i en d'altres àmbits socials on es desplegarà la seva vida. En aquest sentit, jo esmentaria que durant la seva presidència de la Caixa d'Estalvis de Sabadell aquesta Institució va adquirir el bosc i la masia de Can Deu per tal que la ciutat de Sabadell en gaudís. En aquest fet per ell promogut s'hi veu una forta projecció humana, sobretot de cara a la infància, ja que aquell parc natural fou enriquit amb camins per a l'estudi i l'observació de la Natura i s'instal·là, a la masia, un Museu d'eines agrícoles antigues del Vallès. Del seu pas per l'organisme promotor i realitzador de la Gran Enciclopèdia Catalana, jo ressaltaria com a fet significatiu de les seves preocupacions de cara al futur del país, que, en col·laboració amb la Generalitat de Catalunya, es féu obsequi a cada Grup Escolar de l'àmbit català

d'un exemplar d'aquesta gran obra, que ha de tenir, sens dubte, una forta influència en l'educació dels minyons.

Feta aquesta digressió i tornant al tema de l'amistat i de com ell tenia bona cura de mantenir-ne el caliu, diré que molts dissabtes, un grup més reduït d'aquells amics a què m'he referit, sortíem d'excursió amb l'Antoni, el qual algunes vegades hi venia acompanyat de la seva esposa, la senyora Esperança. Visitàvem amb preferència algunes de les nombroses petites esglésies disperses per la geografia de Catalunya, magnífics exemplars de l'art romànic. Comentàvem, entre altres coses, la gran quantitat de construccions d'aquestes que existeixen, tan interessants des del punt de vista arquitectònic i artístic i que són testimonis silenciosos, però eloqüents, dels segles XI i XII, tan plens d'espiritualitat. I, contents de poder-ne conèixer, no pas per referències sinó veient-les i tocant-les, moltes d'elles, ens fèiem diverses reflexions, entre altres que, si haguéssim viscut en aquella època, probablement només n'hauríem coneguda una en tota la vida...

El bon record de l'amic ens acompanya i obliga. Ara, en evocar-lo des de l'angle de l'afecte i d'una amistat entranyable que es mantingué tot al llarg de la seva vida i que, amb el pas dels anys s'anava afermant, em sembla oportú aplicar-li, com a definidores del seu tarannà, aquelles paraules del poeta: l'Antoni Forrellad "sabia prendre el temps per pensar, que és font de poder; prendre el temps per treballar, que és el camí de l'èxit; prendre el temps per l'amistat, que és el camí vers la felicitat".

